

РЕШЕНИЕ

№ 4567

гр. София, 24.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Светлана Димитрова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **4997** по описа за **2011**
година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от
ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на СДВР против решение от 12.04.2011 г.,
постановено по НАХД № 13813/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 20 с-в,, с което
е отменено НП № 80661/08.10.2010 г. на началника на ОПП-СДВР, с което на Д. И. В.
на основание чл. 183, ал. 4, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 лв. за
нарушение по чл. 6, т. 1, предложение второ от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от наредба №
17/2001 г.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със
съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348,
ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се
отмени решението и да се потвърди наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – Д. И. В. не изразява становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд София-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди
доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл.
63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу
подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

С решение от 12.04.2011 г., постановено по НАХД № 13813/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 20 с-в е отменено НП № 80661/08.10.2010 г. на началника на ОПП-СДВР, с което на Д. И. В. на основание чл. 183, ал. 4, т. 3 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 лв. за нарушение по чл. 6, т. 1, предложение второ от ЗДвП, вр. чл. 7, т. 1, б. „б” от наредба № 17/2001 г.

В решението си съдът е изложил мотиви и относно обжалваемостта на наказателните постановления, с които се налага глоба в размер на 50 лв. Предвид обстоятелството, че въпросът за обжалваемостта на наказателните постановления, с които се налага глоба в размер до 50 лв. е въпрос по допустимостта на жалбата, то преди произнасянето по съществото на спора настоящата съдебна инстанция следва да съобрази и това обстоятелство. Като е приел, че наказателното постановление, с което е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв. е обжалваемо, съдът е постановил недопустимо решение. Съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП (редакция към момента на извършване на нарушението и издаване на наказателното постановление) не подлежат на обжалване наказателни постановления, с които е наложена глоба до 50 лв. включително. Следователно, след като е постановил решение по жалба, която е недопустима с оглед чл. 189, ал. 5 от ЗДвП първоинстанционният съд е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено. По силата на действаща правна норма, както към момента на осъществяване на процесното деяние, така и към момента на издаване на наказателното постановление, този род актове изрично са изключени от обхвата на съдебния контрол. Съгласно чл. 6 т. 1 ЕКЗПЧОС всяко лице при определянето на неговите граждански права и при наличието на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Международната норма поставя изисквания за справедлив процес, без да абсолютизира самото съдебно обжалване, като не се изключва възможността за необжалваемост на определени от закона административни актове. В това отношение всяка държава - страна по конвенцията, разполага с определена свобода за постигане на допустими от Конституцията и закона цели. Възможността за изключване на съдебен контрол по отношение на определени административни актове е предвидена с конституционната норма на чл. 120 ал. 2 *in fine*, поради което приоритетното приложение на международните норми предвидено в чл. 5 ал. 4 от Конституцията на Република България следва да бъде преценявано не с оглед конкретната законова норма, която изключва съдебния контрол, а с оглед на конституционната норма, която го допуска. В тази връзка и изводите на първоинстанционния съд са неправилни, тъй като приоритета е на конституционната норма на чл. 120, ал. 2, която допуска изключване на съдебен контрол. Следва също така да се има предвид и обстоятелството, че защитата по чл. 13 от ЕКПЧОС не е абсолютна. Контекстът, в който настъпва твърдяното нарушение - или категория от нарушения - може да води до присъщи ограничения на възможното средство за защита. При такива обстоятелства чл. 13 не се третира като неприложим, но неговото изискване за "ефикасно вътрешноправно средство" следва да се разбира като "вътрешноправно средство, което е толкова ефикасно, колкото може да бъде, предвид ограничения обхват на търсене на защита, присъщ на (конкретния контекст)" (виж решението по делото К. и други срещу Ф. от 6.09.1978). Освен това, "чл. 13 не отива дотам, че да гарантира средство за защита, позволяващо законите на една договаряща държава да бъдат

оспорвани пред национална институция на основание, че противоречат на Конвенцията" (виж решението по делото Д. и други срещу О. К.). [Така, чл. 13](#) не може да се тълкува като изискващ предоставянето на ефективно средство за защита, което би дало възможност на лицето да направи оплакване за липсата по националното право на достъп до съд, както е гарантиран в [чл. 6, т. 1](#).

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение от 12.04.2011 г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 20 състав по НАХД № 13813/2010 г. като недопустимо следва да бъде обезсилено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 3, предл. 1 от АПК, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД СОФИЯ- град, V-ти касационен състав

РЕШИ

ОБЕЗСИЛВА решение ОТ 12.04.2011 г., постановено по НАХД № 13813/2010 г. на СРС, наказателно отделение, 20 с-в.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. № 4997/2011 г. по описа на Административния съд София – град.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: